

full DOMINICAL

Diguem-li «hola» a Jesús, també de vacances

Una vegada una mare em va explicar una anècdota molt maca que van viure amb el seu fill en anar de vacances amb la família. Resulta que estaven fent el Camí de Santiago i el seu fill va voler entrar a l'església. Ella li va preguntar per què, i ell li va respondre: «Vull anar a dir-li hola a Jesús». Aquest gest és senzill i alhora diu molt.

Les vacances d'estiu es preparen amb molt de temps: a les feines els pares heu de demanar els dies de vacances, en família decidiu el lloc on anireu, calculeu quants diners us podreu gastar, potser compreu bitllets de transport, penseu alguna sortida una mica més especial o organitzeu trobades amb familiars amb qui us veieu poc. Tot això ho preparem amb antelació. Però, com el nen de l'anècdota, preparem també algun moment per dir-li «hola» a Jesús?

Com que molts dels qui llegireu aquest *Full Dominical* teniu fills, us animo a considerar els tres missatges que vull compartir amb vosaltres.

Primer de tot, amb Déu també descansen el cor. Sabem que cos, ànima i esperit estan relacionats; i que quan tenim un problema físic ens afecta anímicament i espiritualment. Doncs una manera molt intel·ligent de recuperar-se de l'esgotament acumulat és posar Déu a l'equació. I si ho feu en família, millor que millor. Pares i avis, us proposo un «dos per u»: poseu a Jesús en els vostres dies de descans, i sortireu guanyant, com a família i com a cristians.

I com es pot fer això? No hi ha una única manera. Cada família pot trobar els seus petits moments amb Déu: una pregària abans d'anar a dormir,

una visita a una església, una estona de silenci, llegir un fragment de l'Evangeli o donar gràcies per un dia compartit. Per ajudar-vos, una feligresa de

la nostra diòcesi ha preparat un *Summer Book*, o quadern d'estiu.

A la web de la nostra delegació hem penjat aquest quadern, amb una activitat per a quasi cada dia del mes de juliol (es pot utilitzar per als dies d'agost també, encara que no quadren els dies).

Segon, porteu la fe a la maleta. L'estiu és una gran oportunitat per preparar unes vacances on Déu pugui ser present. La fe viscuda en família deixa una empremta profunda. I, quan aquesta dimensió desapareix, és fàcil que ens quedem només amb activitats i moments compartits, però sense obrir espais perquè Déu també pugui parlar al nostre cor. Quina experiència de fe voleu per a la vostra família?

Tercer, sou a temps de viure un cap de setmana inoblidable. Des de la Delegació de Pastoral Familiar, cada estiu muntem un cap de setmana de convivències en família. Enguany seran, com sempre a l'agost, del 21 al 23, de divendres a diumenge; junts viurem 48 hores de vacances plenes de fe.

Tot pensat perquè la família pugui viure uns dies inoblidables. I la veritat és que cada any ve més gent. El que diuen els pares és que els fills ja ho esperen. El que fem és molt senzill, però està enfocada a què els pares i els fills puguin tenir moments plens de fe i diversió, d'encontre entre ells i amb Déu.

I si no teniu temps, munteu un pla de cap de setmana diferent. Podeu entrar a la web de la delegació: www.pastoralfamiliarterassa.org o escriure un correu electrònic a delegaciofamilia@bisbatdeterrassa.org.

Aquest estiu, allà on sigueu —a la platja, a la muntanya, al poble o de pelegrinatge—, no oblideu reservar algun moment per entrar en una església, fer una pregària o simplement aixecar el cor i dir: «Hola, Jesús, tenia ganes de saludar-te, tenia ganes d'estar amb tu.»

Mn. Oriol Gil

Delegat episcopal de Pastoral Familiar

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[2Co 9,6-10 / Sl 111 / Jn 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III); sant Deodat o Adeodat, proletrari; santa Astèria, vg. i mr.

11. □ Dimarts [Ez 2,8-3,4 / Sl 118 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Santa Clara (Assís, 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. ■ Dimecres [Ez 9,1-7.10.18-22 / Sl 112 / Mt 18,15-20]. Sant Herculà, bis-

be; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, religiós agustinià.

13. ■ Dijous [Ez 12,1-12 / Sl 77 / Mt 18,21-19,1]. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs.; màrtirs clarretians de Barbastre (1936); sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr.; beat Josep

Tàpies i companys, prev. mr., del bisbat d'Urgell.

14. ■ Divendres [Ez 16,1-15.60.63 (obé: Ez 16,59-63) / Sl: Is 12 / Mt 19,3-12]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prevere franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prevere romà (s. IV); santa Anastàsia, religiosa viuda.

15. □ Dissabte [Ap 11,19a.12.13-6a.10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Mare de Déu (inicial-

ment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ † Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 56,1.6-7 / Sl 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prevere franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

Lectura del primer llibre del Reis (1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà». Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

Salm responsorial (84)

R. Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble / i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meua consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Segui beneït per sempre, amén.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiarar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era un fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que soc jo». Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua». Jesús contestà: «Ja pots venir». Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me». A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu».

Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó hasta el Horeb, el monte de Dios, se introdujo en la cueva y pasó la noche. Le llegó la palabra del Señor, que le dijo: «Sal y permanece de pie en el monte ante el Señor». Entonces pasó el Señor y hubo un huracán tan violento que hendía las montañas y quebraba las rocas ante el Señor, aunque en el huracán no estaba el Señor. Después del huracán, un terremoto, pero en el terremoto no estaba el Señor. Después del terremoto fuego, pero en el fuego tampoco estaba el Señor. Después del fuego, el susurro de una brisa suave. Al oírlo Elías, cubrió su rostro con el manto, salió y se mantuvo en pie a la entrada de la cueva.

Salmo responsorial (84)

R. Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo, no miento —mi conciencia me atestigua que es así, en el Espíritu Santo—: siento una gran tristeza y un dolor incesante en mi corazón; pues desearía ser yo mismo un proscrito, alejado de Cristo, por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne: ellos son israelitas y a ellos pertenecen el don de la filiación adoptiva, la gloria, las alianzas, el don de la ley, el culto y las promesas; suyos son los patriarcas y de ellos procede el Cristo, según la carne; el cual está por encima de todo, Dios bendito por los siglos. Amén.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después de que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y después de despedir a la gente subió al monte a solas para orar. Llegada la noche estaba allí solo. Mientras tanto la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario. A la cuarta vela de la noche se les acercó Jesús andando sobre el mar. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, diciendo que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!». Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir a ti sobre el agua». Él le dijo: «Ven». Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame». Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Hombre de poca fe! ¿Por qué has dudado?». En cuanto subieron a la barca amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios».

COMENTARI

No tenir por

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

Al llac de Galilea, per les seves característiques geogràfiques, es produeixen sovint i de manera sobtada fortes tempestes (Mt 14,22-33). Jesús caminant damunt l'aigua té una gran càrrega simbòlica: és la manifestació del seu poder sobre els elements de la natura. Tanmateix, el mar, en la mentalitat jueva d'aquell temps, era també el lloc dels esperits diabòlics i de les forces malignes, tant a l'Antic Testament com al Nou Testament. Per això, quan el llibre de l'Apocalipsi parla del món nou del Regne de Déu, del cel nou i de la terra nova, afirma: «I el mar ja no existia» (Ap 21,1).

Els evangelis recullen sis miracles o signes de Jesús sobre la naturalesa. Tots ells volen transmetre una mateixa idea: no tenir por. Aquesta expressió, o alguna de les seves variants, es repeteix 365 vegades a la Bíblia. Hom podria dir que és com el fil conductor de tota la Història de la Salvació. Quan se li dona crèdit, es poden fer coses inaudites, com Pere caminant damunt l'aigua.

Explica una llegenda russa que, una nit, un viatger es va perdre al bosc i es va trobar amb una velleta cega que li digué:

—Si vols trobar el camí, t'acompanyaré.

El viatger li respongué:

—M'estranya que una persona que no hi veu pugui servir-me de guia.

La velleta el va prendre de la mà i li digué:

—Camina amb confiança.

I el viatger, caminant amb confiança, va trobar el camí.

La fe és com aquesta velleta. No l'hem inventada nosaltres. Té molts anys. Ve dels nostres avantpassats. Ve dels apòstols que van viure amb Crist i el van veure ressuscitat. La fe és cega perquè, sense veure Déu, dona el coratge i la confiança necessaris per esperar veure'l un dia.

Algú ha dit: «Només crec allò que veig». Però allò que es veu no es creu: es veu. Per creure no cal veure; cal confiar. Tots creiem moltes coses sense haver-les vist, perquè confiem en qui ens les diu. La fe en Déu és confiança en el seu amor. I creure en aquest amor demana correspondre-hi amb amor.

Un sonet castellà anònim del Segle d'Or ho expressa bellament:

«No me mueve, mi Dios, para quererte,
el cielo que me tienes prometido;
ni me mueve el infierno tan temido
para dejar por eso de ofenderte.

Tú me mueves, Señor; muéveme el verte
clavado en una cruz y escarnecido,
muéveme el ver tu cuerpo tan herido,
muéveme tus afrentas, y tu muerte.

Muéveme, en fin, tu amor, y en tal manera,
que aunque no hubiera cielo, yo te amara,
y aunque no hubiera infierno, te temiera.

No me tienes que dar porque te quiera,
pues, aunque lo que espero no esperara,
lo mismo que te quiero te quisiera.»